

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Michala Rendy a Mgr. Barbory Berkové, ve věci žalobkyň **a) Ing. J. S.**, bytem Ř., D. 1760/12 a **b) Mgr. K. Š.**, bytem V. T., Na n. 67, obou zastoupených JUDr. Vladislavou Rapantovou, advokátkou se sídlem Olomouc, Dukelská 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **25. 11. 2016**, č. j. **KUOK 111221/2016**, ve věci omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene,

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyň a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Olomouce, oddělení stavebně právní ze dne 29. 6. 2016, č. j. SMOL/109396/2016/OS/OP/Tic.

Uvedeným rozhodnutím orgánu I. stupně bylo dle § 24 odst. 3 písm. a) bod 2 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „zákon o vyvlastnění“) omezeno vlastnické právo žalobkyň, každé id. 1/2 k pozemku parc. č. X v k. ú. V. (dále též jen „pozemek“) v rozsahu vyznačeném v geometrickém plánu č. X, ověřeném dne 29. 1. 2013 pod číslem X úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem Ing. V. Č. a za katastrální úřad odsouhlaseném dne 6. 2. 2013 pod číslem X Ing. K. V. (dále jen též „GP“), ve prospěch společnosti Č. D. a.s. (dále jen „vyvlastnitel“), zřízením věcného břemene pro dosažení účelu vyvlastnění stanoveného v ustanovení § 170 odst. 1 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) a § 25 odst. 3 písm. e) zákona č. 458/2000 Sb. o podmínkách podnikání a o výkonu statní správy v energetických odvětvích (dále jen „energetický zákon“), spočívajícího v realizaci stavby nadzemní elektroenergetické distribuční soustavy „IV-12-8001931, H. PZ, nové vzdušné vedení VVN 2 x 110 kV“ (dále jen též „stavba“) umístěné územním rozhodnutím č. j. SMOI/ÚSO/77/1583/2011/Ob ze dne 19. 4. 2012 (s nabytím právní moci dne 25. 8. 2012) s tím, že vyvlastnění se dotkne části pozemku o rozloze 1 763 m², na níž je umístěn jeden stožár a obsahem věcného břemene je právo vyvlastnitel zřídit, provozovat, opravovat a udržovat součást distribuční soustavy na shora specifikované části pozemku žalobkyň. Dále tímto rozhodnutím bylo určeno, že vyvlastnitel je povinen zahájit uskutečňování účelu nejpozději do 2 let od právní moci rozhodnutí orgánu I. stupně a dle § 24 odst. 4 písm. s) zákona o vyvlastnění se za omezení (spolu)vlastnického práva zřízením věcného břemene stanovuje ve prospěch žalobkyň jednorázová náhrada v penězích v celkové výši 48 603 Kč rozdělená jim podle výše spoluvlastnických podílů. Ve svém rozhodnutí správní úřad prvního stupně v závěru zhodnotil, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro omezení (spolu)vlastnického práva žalobkyň k části výše uvedeného pozemku.

K odvolání žalobkyň žalovaný napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil s odůvodněním, že vyvlastňovací řízení bylo zahájeno podáním žádosti u vyvlastňovacího úřadu dne 9. 12. 2015. Dále uvedl, že je třeba striktně rozlišovat mezi tím, zda probíhají smluvní jednání, a tím, zda lze ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění práva k pozemku získat dohodou (popř. jiným způsobem). Tyto dvě věci nelze směšovat s tím, že z pohledu žalovaného je zásadní skutečnost, že k dohodě nedošlo i přes pokus navrhovatele o získání práv k pozemku dohodou. S odkazem na § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění uzavřel, že vyvlastnitel postupoval v souladu se zákonem, když o zřízení věcného břemene rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu požádal po více než 90 dnech poté, co vyvlastňované obdržely návrh na uzavření smlouvy, přičemž prohlášení o tom, že se vyvlastniteli ve stanovené lhůtě nepodařilo uzavřít dohodu, bylo obligatorní přílohou žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení a pravdivost tohoto tvrzení je podložena obsahem spisu a ústním jednáním. Ohledně územního rozhodnutí č. X ze dne 17. 4. 2012 č. j. SMOI/ÚSO/77/1583/2011/Ob. si vyvlastnitel dne 15. 8. 2014 požádal o prodloužení platnosti, kterým se dle zákona o vyvlastnění staví běh lhůty platnosti rozhodnutí a uvedené územní rozhodnutí je stále platné a stavba elektroenergetického vedení je pravomocně umístěna, přičemž ani vydání nového územního plánu (opatření obecné povahy 1/2014 - Územní plán Olomouc) nemůže na prokázání souladu s cíly a úkoly územního plánování nic změnit, když pravomocné územní rozhodnutí je z hlediska obsahu a jeho souladu s územním plánem závazné pro všechny správní orgány, tedy i pro vyvlastňovací úřad

a následným vydáním územního plánu nelze pravomocné územní rozhodnutí zrušit (§ 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád - dále jen „s. ř.“). Ochranné pásmo nevzniká rozhodnutím vyvlastňovacího úřadu, nýbrž s odkazem na § 46 odst. 1 energetického zákona již právní mocí územního rozhodnutí, jímž se stavba elektroenergetického vedení, pro něž se řízení vede, umístila a ochranné pásmo tak není předmětem vyvlastňovacího řízení. Ohledně znaleckých posudků žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že navrhovatel nedisponoval posudkem vyhovujícím § 20 odst. 1 věta první zákona o vyvlastnění a ani vyvlastňované v průběhu vyvlastňovacího řízení znalecký posudek vypracovaný na svou žádost nepředložily, byl vyvlastňovací úřad nucen za účelem vypracování znaleckého posudku ustanovit znalce, resp. znalecký ústav a v takovém případě není vyžadován souhlas vyvlastňovaných se znaleckým posudkem. Žalovaný souhlasil s žalobkyněmi v tom, že stavba inženýrské sítě představuje závalu vážnoucí na pozemku a s ohledem na tuto skutečnost náleží vyvlastňovaným náhrada, co se však týče náhrady v souvislosti se vznikem ochranného pásma, o níž se zmiňují žalobkyně, tak tuto kompenzaci nelze uplatňovat v rámci vyvlastňovacího řízení, když vyvlastňovat lze toliko pro samotnou stavbu. Případnou náhradu za vznik ochranného pásma je třeba dle žalovaného uplatnit u příslušného provozovatele distribuční soustavy (§ 25 odst. 9 energetického zákona). Žalovaný neshledal námitky proti znaleckému posudku č. 1490 ze dne 4. 4. 2016 důvodnými, neshledal důvod pro zpracování nového, popř. revizního znaleckého posudku, když žalobkyně neuvedly v odvolání takové argumenty, z nichž by bylo možné dovozovat na nesprávnost závěrů vymezených ve výše zmíněném znaleckém posudku. Co se týče náhrady za omezení vlastnického práva zřízením věcného břemene, žalovaný uvedl, že závěry uvedené ve znaleckém posudku jsou náležitě odůvodněny a vychází z obsahu nálezu a předložený posudek je tedy srozumitelný, úplný, logický a má dostatečnou vypovídací schopnost. Žalovaný považoval za prokázané, že předmětná stavba, potažmo zřizované věcné břemeno, je ve veřejném zájmu a že veřejný zájem převažuje nad zachováním dosavadních práv žalobkyň a vyvlastňovaným náleží náhrada za omezení jejich vlastnického práva ve výši ceny obvyklé, tj. v celkové výši 48 603 Kč, rozdělená jim podle výše spoluvlastnických podílů.

B. Žalobní tvrzení

Žalobkyně v žalobě namítaly nezákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, a to z následujících důvodů.

Nebyly splněny podmínky pro vyvlastnění s tím, že vyvlastnitel k návrhu smlouvy předložil znalecký posudek, který nebyl zpracován dle platných a účinných právních předpisů, jelikož cena věcného břemene byla stanovena zcela nepřiměřená a tedy úkon předložení návrhu smlouvy o získání práv k pozemku nebyl perfektní, když cena věcného břemene dle znaleckého posudku č. X ze dne 20. 2. 2015 zpracovaného Ing. Š. G. (dále v rozsudku jen „znalecký posudek 1“) přiloženého ke smlouvě činila 1 800 Kč, s čímž žalobkyně nesouhlasily a byla zcela odlišná od ceny zjištěné znaleckým posudkem č. X ze dne 4. 4. 2016 vypracovaným znaleckým ústavem qdq services (dále v rozsudku jen „znalecký posudek 2“), který byl použit jako podklad pro napadené rozhodnutí, podle kterého cena věcného břemene činila 48 603 Kč.

K vyvlastnění jako k mimořádnému prostředku má být přistoupeno až v okamžiku, kdy vyvlastnitel využil všechny možnosti, jak se s vyvlastňovanými

vypořádat. Pouhým zasláním návrhu na uzavření smlouvy bez reakce na jejich požadavky nemůže vyvlastnitel dostat požadavku vyplývajícímu z ustanovení § 3 odst. 1 poslední věta zákona o vyvlastnění. V žalobě žalobkyně popsaly průběh jednání mezi nimi a vyvlastnitelem o uzavření dohody s tím, že před vyvlastňovacím řízením jim byly učiněny dva návrhy smluv (jeden s oceněním věcného břemene částkou 1 570 Kč a druhý s částkou 1 800 Kč), další jednání probíhala po podání návrhu na vyvlastnění s tím, že žalobkyním byla za omezení jejich vlastnického práva nabídnuta částka 114 000 Kč (zahrnující náhradu za zřízení věcného břemene, za omezení z důvodu ochranného pásma a za umístění jednoho sloupu), přičemž k dohodě nedošlo, následně na základě předchozího osobního jednání mezi vyvlastnitelem a oběma žalobkyněmi, byl v listopadu 2015 vyvlastnitelem žalobkyni a) zaslán znalecký posudek a současně jí byla předložena nabídka na finanční vyrovnání 250 000 Kč (souhrnná částka pro obě vyvlastňované), ohledně znaleckého posudku žalobkyně a) požadovala jeho přepracování z důvodu nerespektování domluveného zadání s tím, že finanční nabídku byla za sebe připravena akceptovat, avšak vzhledem k tomu, že nabízená částka byla určena jako „souhrnná“ náhrada pro obě žalobkyně, vyvlastnitel dospěl k závěru, že k dohodě nedošlo. Dle žalobkyň tak v napadeném rozhodnutí chybí právní názor správního orgánu, jako dospěl k závěru, že nedošlo k dohodě minimálně mezi vyvlastnitelem a žalobkyní a), když z podkladů a z napadeného rozhodnutí se podává, že vyvlastnitel učinil návrh oběma vyvlastňovaným dohromady a žalobkyně a) jako samostatný subjekt tuto nabídku přijala a zároveň dodávají, že z nabídky nevyplývalo a ani vyplývat nemohlo, že taková nabídka je vázána na přijetí oběma vyvlastňovanými současně. Vyvlastnitel jednal s žalobkyní a) a posledně uvedenou nabídku žalobkyni b) vůbec neučinil a ta ji tedy nemohla akceptovat. Poslední návrh smlouvy převzala žalobkyně a) dne 13. 4. 2016 v 17:45 hod., kdy se jednalo o návrh, který jí byl doručen e-mailem, nebyla ji však poskytnuta žádná lhůta pro akceptaci této nabídky a dne 29. 6. 2016 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně o vyvlastnění. Žalobkyně mají za to, že za situace, kdy jim byl učiněn návrh na uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene za běhu vyvlastňovacího řízení, jim měla být stanovena přiměřená lhůta pro vyjádření k tomuto návrhu. Vyvlastnění považují za velmi závažný zásah do vlastnického práva k jejich pozemku a jsou přesvědčeny, že správní orgány pochybily, když nevyčkaly vyjádření žalobkyň k návrhu vyvlastnitel ze dne 13. 4. 2016.

Není splněna ani další podmínka vyvlastnění, která je dána § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění, neboť dle žalovaného tohoto požadavku vyvlastnitel dostal předložením územního rozhodnutí č. 32/12, které své platnosti nepozbylo, neboť dne 15. 8. 2014 v souladu s § 93 stavebního zákona byla podána žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí u správního orgánu I. stupně, který žádosti o prodloužení platnosti stavebního povolení vyhověl, avšak rozhodnutí doposud nenabylo právní moci. Dle žalobkyň nebyla podána řádná žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí ve smyslu § 93 stavebního zákona, a to vzhledem k tomu, že tato nedošla věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, kterým je dle žalovaných ministerstvo, přičemž žalobkyně odkazují na § 13 odst. 1 a § 44 stavebního zákona ve znění účinném v době podání žádosti s tím, že ministerstvo vykonává působnost stavebního úřadu k vydání územního rozhodnutí mj. u staveb zařízení pro přenos elektřiny, zařízení pro přepravu plynu, pokud je řízení vedeno pro celou stavbu elektrického vedení nebo plynovodu, což je

dle žalobkyň nepochybně tento případ. Žádost tedy nemůže mít právní význam, který jí přikládá § 93 odst. 3 stavebního zákona, přičemž poukázaly na skutečnost, že proti rozhodnutí o prodloužení lhůty podaly odvolání, o kterém do dnešního dne nebylo rozhodnuto a nelze tedy vyloučit, že napadené rozhodnutí bude zrušeno.

Vyvlastňovací úřad měl řízení přerušit dle § 64 s. ř. ve spojení s § 57 odst. 2 s. ř., neboť byla žalobkyněmi v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí č. 32/2012 vznesena námitka nesouladu uvedeného územního rozhodnutí a nového územního plánu města Olomouce vydaného jako opatření obecné povahy č. X dne 15. 9. 2014.

Rozsah věcného břemene není nesporně stanoven, když v geometrickém plánu č. X, ověřeném dne 29. 1. 2013 pod číslem X úředně oprávněným zeměměřičským inženýrem Ing. V. Č. a za katastrální úřad odsouhlaseném dne 6. 2. 2013 pod číslem X Ing. K. V., který je nedílnou součástí a přílohou napadeného rozhodnutí, absentuje výměra pozemku, který by měl být zatížen výstavbou vzdušného vedení VVN 2 X 110 kV a především výměra pozemku, který je ochranným pásmem tohoto vedení. Žalobkyně tvrdí, že dle jejich výpočtu z geometrického plánu, je vyznačený úsek pro výstavbu vzdušného vedení 7,5 x 250 m, tj. 1 875 m² a ochranné pásmo vzdušného vedení činí 5 488 m² (na této výměře se žalobkyně a vyvlastňovatel shodli). Rovněž znalec ústně potvrdil, že nebyl schopen výměru vyvlastňovaného věcného břemene z geometrického plánu vyčíst a vycházel toliko z údajů zadání znaleckého posudku vyvlastňovacím úřadem.

Správní orgán I. stupně se nezabýval odvoláním žalobkyň proti ustanovení znalce, byť žalobkyně namítaly pro určení ceny zásadní důvody, a to především chybné zadání výměry dotčené části pozemku, nezadání výměra ochranného pásma zamýšleného vedení a nezadání umístění jednoho stožáru, kteréžto skutečnosti pro ocenění břemene zásadní. Dále žalobkyně dodávají, že v souladu s § 20 zákona o vyvlastnění se vyvlastňovatel a žalobkyně shodli na osobě znalce, a to na Odhadci a znalci CZ a namísto tohoto oběma účastníky odsouhlaseného znalce ustanovil správní orgán I. stupně znalce jiného a navíc mu zadal zadání neodpovídající skutečnému rozsahu břemene. Podle § 4 zákona o vyvlastnění lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění, stanoveného zvláštním zákonem, když dle žalobkyň je uvedené ustanovení zneužíváno k tomu, aby byla náhrada za vyvlastněné břemeno co nejnižší. Ochranné pásmo je předpokládané zákonem, omezuje vlastníka pozemku stejně jako zřizované věcné břemeno, ale dle znaleckého posudku za něj nepřísluší vlastníkům pozemků náhrada.

Postupem správního orgánu I. stupně byly žalobkyně znevýhodněny tím, že úřad se vždy ztotožnil s tvrzeními vyvlastňovatele a jejich argumenty nebral v úvahu. Dle žalobkyň je procesně nepřijatelné, aby Ing. A. G., který celou dobu zastupoval ve vyvlastňovacím řízení vyvlastnítele, byl zmocněn správním orgánem I. stupně, aby jej zastupoval při místním šetření, které se konalo dne 4. 3. 2016. Skutečnost, že Ing. A. G. byl přítomen jako zástupce objednatele posudku (tedy správního orgánu I. stupně) vyplývá z textu znaleckého posudku 2.

C. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k žalobním bodům uvedl následující.

Ohledně znaleckých posudků byl postup v souladu s § 20 odst. 1 věta poslední zákona o vyvlastnění nutný vzhledem k tomu, že vyvlastnitel ani žalobkyně nepředložili vyhovující posudek. V případě tohoto postupu není vyžadován souhlas žalobkyně se znaleckým posudkem (na rozdíl od znaleckého posudku předloženého vyvlastňovatelem). Žalobkyním náleží náhrada za závalu vážnoucí na jejich pozemku – stavba inženýrské sítě, pokud se však týká náhrady za vznik ochranného pásma, mohou svůj nárok žalobkyně uplatnit dle § 25 odst. 9 energetického zákona u příslušného provozovatele distribuční soustavy (ochranné pásmo vzniká dle energetického zákona již právní mocí územního rozhodnutí a není předmětem vyvlastňovacího řízení) a umístění sloupu elektrického vedení nemá žádný vliv na pachtovné ani obvyklou cenu pozemku. Žalobce nehledává námitky vůči znaleckému posudku 2 důvodnými a tedy ani neshledal důvod pro zpracování nového, popř. revizního znaleckého posudku, když žalobkyně neuvedly argumenty, z nichž by bylo možné dovozovat nesprávnost znaleckého posudku 2. Znalecký posudek 2 nemá povahu revizního znaleckého posudku, tudíž si jeho zpracovatel nemusel opatřovat předchozí posudky a tyto blíže zkoumat, o místním šetření znalec uvědomil žalobkyně, vyvlastňovací úřad i zástupce vyvlastnitel. Vyvlastňovací úřad se nenechal při místním šetření zastupovat Ing. G., byť tuto skutečnost znalec chybně ve znaleckém posudku označil. Znalecký posudek 2 má všechny náležitosti znaleckého posudku, ve znaleckém posudku znalec stanovil zjištěnou cenu věcného břemen částkou 4 620 Kč a cenu obvyklou částkou 48 603 Kč, přičemž dle jisté míry zobecnění lze dle žalovaného uzavřít, že cena zjištěná dle zák. č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, se de facto uplatní jen tehdy, pokud je vyšší, než cena obvyklá a je zcela adekvátní, aby omezení žalobkyně vzniklá v důsledku zřízení věcného břemene byla náležitě vykompenzována náhradou v podobě ceny obvyklé, která je výrazně vyšší než cena zjištěná.

Žalovaný nezpochybňuje, že mezi vyvlastnitelem a žalobkyněmi probíhala jednání ohledně smluvního zřízení věcného břemene, což je patrné přímo ze spisové dokumentace, avšak je třeba striktně rozlišovat mezi tím, zda probíhají smluvní jednání, a tím zda lze ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění práva k pozemku získat dohodou, což nelze směřovat, neboť probíhající jednání nemusí být za každých okolností známkou možnosti uzavření dohody. Zásadní je právě ta skutečnost, že k dohodě nedošlo, přičemž ze strany vyvlastnitel byl vůči žalobkyním učiněn pokus o získání práv k pozemku dohodou. Na základě podkladů z vyvlastňovacího řízení je zřejmé, že žádost o uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene ze dne 3. 3. 2015 převzala žalobkyně a) dne 18. 3. 2015 a žalobkyně b) dne 9. 3. 2015 (viz dodejky doložené vyvlastnitelem k žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení). Žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení podal vyvlastnitel dne 9. 12. 2015, tedy po více jak 90 dnech poté, co žalobkyně obdržely návrh na uzavření smlouvy a skutečnost, že ke smluvnímu zřízení věcného břemen nedošlo, prokázal vyvlastnitel svým prohlášením přiloženým k návrhu.

Vyvlastnitel požadavku na prokázání souladu s cíli územního plánování dostal předložením územního rozhodnutí č. X, které vydal Magistrát města Olomouce pod č. j. SMOL/ÚSO/77/1583/2011/Ob dne 19. 4. 2012, jež své platnosti nepozbylo,

neboť dne 15. 8. 2014 v souladu s § 93 stavebního zákona byla podána žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí, přičemž řízení o prodloužení platnosti nebylo době vydání rozhodnutí o zřízení věcného břemene pravomocně ukončeno a s ohledem na § 93 odst. 3 stavebního zákona se běh lhůty platnosti stavěl a územní rozhodnutí je tak stále platné. Pravomocné územní rozhodnutí je dle § 73 odst. 2 s. ř. z hlediska jeho obsahu a souladu s územním plánem závazné pro všechny správní orgány a následným vydáním územního plánu nelze pravomocné územní rozhodnutí zrušit.

Nelze souhlasit s názorem žalobkyň, že délka vedení je ve skutečnosti jiná, než je uvedeno. Geometrický plán č. X je řádně ověřen a je podkladem pro vyvlastňovací řízení, přičemž je v něm zakreslena délka vedení a nelze souhlasit se žalobkyněmi, že délka vedení je ve skutečnosti jiná a ověřená kopie geometrického plánu za předpokladu, že ji vyhotoví úředně oprávněný zeměměřičský inženýr, má stejnou platnost jako originál.

Vyvlastňovací úřad nechal vypracovat znalecký posudek 2 z toho důvodu, že znalecký posudek 1 nesplňoval podmínky zákona o vyvlastnění. Odvolání žalobkyň proti ustanovení znalce považoval žalovaný za nepřijatelné.

D. Replika žalobkyň

V replice žalobkyně uvedly, že žalovaný připouští, že po schválení nového územního plánu města Olomouc je zřejmé, že tento územní plán řeší realizaci záměru odlišně od vydaného územního rozhodnutí a odkázaly na § 170 odst. 1 stavebního zákona s tím, že není splněna podmínka vymezení ve vydané územně plánovací dokumentaci a spekulace žalovaného o nemožnosti zrušit pravomocné územní rozhodnutí pro jeho nesoulad s územním plánem nejsou pro rozhodnutí o vyvlastnění právně relevantní. Dle žalobkyň platnost územního rozhodnutí ze dne 19. 4. 2012, č. j. SMOL/ÚSO/77/1583/2011/Ob byla dva roky, žádost o prodloužení v souladu s § 93 stavebního zákona byla podána dne 15. 8. 2014 a správní orgán I. stupně o této žádosti rozhodl tak, že žádosti o prodloužení platnosti územního rozhodnutí vyhověl, přičemž proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání a dle žalobkyň tak o něm nebylo dosud rozhodnuto, čímž nebyla dodržena lhůta dle správního řádu. Dále rozvedly úvahu vycházející z § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, kdy se k podmínce vymezení ve vydané územně plánovací dokumentaci přidává fakt, že jde o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel a dle § 46 energetického zákona jsou ochranná pásma považována za prostor určený k zajištění spolehlivého provozu zařízení energetické soustavy a ochranné pásmo je tak nezbytné pro řádné užívání pro stanovený účel a pokud by byly podmínky vyvlastnění splněny, pak by bylo nutno omezit vlastnické právo věcným břemenem v celém rozsahu včetně ochranného pásma. Žalobkyně nenamítaly nesprávnost geometrického plánu, jak dovodil žalovaný, ale to, že v něm není nesporně stanoven rozsah věcného břemene tak, že není řešeno ochranné pásmo energetického zařízení a není v něm explicitně uvedena výměra zřizovaného věcného břemene, přičemž odkázaly na vyhlášku č. 357/2013 Sb.

E. Obsah správního spisu

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 9. 12. 2015 podal vyvlastnitel žádost o zahájení vyvlastňovacího řízení za účelem vyvlastnění části pozemku, a to omezením vlastnického práva zřízením věcného břemene z důvodu předmětné stavby. K žádosti vyvlastnitel doložil mj.:

- územní rozhodnutí č. X Magistrátu města Olomouce ze dne 19. 4. 2012 o umístění Stavby mj. v obci V. T., v k.ú. V. na pozemku parc. č. X (orná půda) s tím, že umístění stavby je v souladu s územním plánem obce V. T. vydaným obecně závaznou vyhláškou č. 1/2000 schválenou zastupitelstvem obce V. T. ve znění jeho změn č. 1 až 3 s tím, že v uvedeném územním plánu je stavba vedena jako veřejně prospěšná s možností vyvlastnění.
- žádosti o uzavření smlouvy ze dne 3. 3. 2015 adresované každé ze žalobkyní, jejichž obsahem byly informace o Stavbě, návrhu na uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, návrh samotné smlouvy a znalecký posudek stanovící výši náhrady za omezení vlastnického práva a informace o možnosti vyvlastnění s upřesněním podmínek takového postupu. Žádosti byly doručeny žalobkyni a) dne 18. 3. 2015 a žalobkyni b) dne 9. 3. 2015, jak se podává z příslušných dodejek.
- návrh smlouvy o zřízení věcného břemene stavby na pozemku s tím, že byla navržena cena za omezení vlastnického práva ve výši 16 800 Kč pro obě žalobkyně (z toho 1 800 Kč za věcné břemeno a 15 000 Kč za umístění stožáru).
- prohlášení o tom, že se vyvlastniteli nepodařilo ve stanovené lhůtě uzavřít dohodu.
- znalecký posudek 1, ze kterého vyplývá, že cena věcného břemene činí 1 800 Kč.
- geometrický plán č. X, ze kterého se podává vymezení rozsahu věcného břemene k části pozemku s uvedením popisového pole, výkazu dosavadního a nového stavu údajů katastru nemovitostí, grafické znázornění, seznam souřadnic. Věcné břemeno bylo vymezeno jako nepravidelný mnohoúhelník o stranách 212,72 m, 29,43 m, 37,08 m, 190,43 m a 26,12 m.
- listiny zachycující jednání mezi vyvlastnitelem a žalobkyněmi před podáním žádosti, ze kterých vyplývá, že dne 7. 3. 2008 se vyvlastnitel obrátil na žalobkyně s dopisem obsahujícím informace o záměru umístit stavbu vedoucí přes pozemek. Následně bylo jednáno s žalobkyněmi osobně a to dne 9. 5. 2008 s žalobkyní a) a dne 12. 5. 2008 s žalobkyní b), kde obě vyjádřily nesouhlas s nabízenou finanční kompenzací a k postupu vyvlastnitel vznesly připomínky. Vyvlastnitel se k připomínce vyjádřil v podání ze dne 8. 12. 2014 s tím, že jednání o věcném břemeni probíhají již od 7. 3. 2008, přičemž již 4. 3. 2013 byl zpracován znalecký posudek, kterým bylo věcné břemeno ohodnoceno částkou 1.570 Kč. Žalobkyně požadovaly za zatížení pozemku a umístění stožáru částku celkem 2.082.000 Kč. Z emailové korespondence se pak podává, že na jednání dne 30. 6. 2015 bylo dohodnuto mezi vyvlastnitelem a žalobkyněmi zhotovení nového znaleckého posudku na stanovení snížení tržní ceny zatíženého pozemku. Zhotovení znaleckého posudku bylo zadáno znaleckému ústavu Z. A O. - znalecký ústav, spol. s r. o., který posudek zpracoval dne 10. 10. 2015 s tím, že cena byla stanovena na částku 10 000 Kč, vyvlastnitel však nabídl žalobkyním částku 250 000 Kč (z toho 1 800 Kč za zřízení věcného břemene, 15 000 Kč za umístění stožáru a 233 200 Kč jako finanční náhrada dle § 25 odst. 9 energetického zákona), jak se podává z emailu ze dne 2. 11. 2015 adresovaném žalobkyni a), která emailem ze dne 23. 11. 2015 sdělila, že znalecký posudek ze dne 10. 10. 2015 nesplnil znalecké zadání, avšak sama za sebe (id. 1/2) byla připravena částku 250 000 Kč přijmout. E-mailem ze dne 24. 11. 2015 byl zaslán na vědomí též

žalobkyni b) závěr vyvlastnítele, že částku 250 000 Kč požaduje žalobkyně a) za svůj podíl a stejnou částku požaduje i žalobkyně b). E-mailem ze dne 8. 12. 2015 navrhla žalobkyně b) [e-mail byl poslán i žalobkyni a)] na vypořádání za zřízení věcného břemene na pozemku částku 458 000 Kč.

Dne 11. 1. 2016 bylo vydáno správním orgánem I. stupně uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení a nařízení ústního jednání na 13. 4. 2016. Se zahájením řízení obě žalobkyně nesouhlasily a svůj nesouhlas písemně doručily správnímu orgánu I. stupně, který vyrozuměním ze dne 3. 2. 2016 stížnosti žalobkyň vyřídil s tím, že vyvlastňovací řízení bylo zahájeno žádostí vyvlastnítele a je ovládáno dispoziční zásadou. Do spisu byla založena mapa KN z 11/2008, ze které se podává průběh stavby s tím, že od osy vedení je krajný fázový vodič 3,75 m. Dne 8. 2. 2016 správní orgán I. stupně ustanovil usnesením znalecký ústav q. s., s. r. o. k vyhotovení písemného znaleckého posudku o ceně práva odpovídajícího věcnému břemenu spočívajícímu v právu zřídit, provozovat, opravovat a udržovat součást distribuční soustavy na pozemku žalobkyň. Proti tomuto usnesení podala žalobkyně b) odvolání kde 22. 2. 2016 a žalobkyně a) podala odvolání dne 2. 3. 2016. Dne 27. 4. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí o odvolání, ve kterém rozhodl, že odvolání žalobkyň se jako nepřipustné zamítají. Ustanovený znalecký ústav zhotovil znalecký posudek 2 s tím, že určil obvyklou cenu věcného břemene částkou 48 603 Kč, zjištěnou cenu věcného břemene částkou 4 620 Kč. Dne 13. 4. 2016 proběhlo ústní jednání, kde zástupce vyvlastnítele sdělil, že nedošlo k dohodě mezi vyvlastnítelem a žalobkyněmi. Žalobkyně a) uvedla, že vyvlastnitel s nimi v listopadu 2015 přestal komunikovat a svoje tvrzení doložila emailovou korespondencí. Dne 29. 6. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o tom, že se vlastnické právo žalobkyň omezuje ve prospěch vyvlastnítele zřízením věcného břemene a za omezení se stanovuje ve prospěch žalobkyň náhrada v penězích v celkové výši 46 603 Kč. Následně dne 25. 1. 2016 vydal žalovaný rozhodnutí napadené touto žalobou.

Dále se z obsahu správního spisu podává, že k žádosti vyvlastnítele podané dne 15. 8. 2014 u Magistrátu města Olomouce byla rozhodnutím o prodloužení platnosti územního rozhodnutí č. X vydaného pod č. j. SMOI/ÚSO/77/1583/ 2011/Ob ze dne 19. 4. 2012 prodloužena platnost územní rozhodnutí č. X do 25. 8. 2019. Rozhodnutí nenabylo doposud právní moci

Dne 28. 1. 2016 žalobkyně a) zaslala e-mail předsedovi představenstva vyvlastnítele s tím, že požaduje jednorázovou náhradu ve výši 4 001 346,54 Kč, jejíž výše vychází ze znaleckého posudku č. X ze dne 10. 10. 2015 vypracovaný znaleckým ústavem Z. a o. – znalecký ústav s. r. o. a znaleckého posudku č. X ze dne 2. 11. 2014 zpracovaného pro správní orgán I. stupně Ing. A. B.

K předcházejícímu řízení z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně obdržel dne 17. 6. 2014 žádost vyvlastnítele o projednání věci týkající se vyvlastnění části a následné vydání rozhodnutí o omezení vlastnického práva k předmětnému pozemku zřízením věcného břemene, přičemž správní orgán nařídil ústní jednání na 11. 12. 2014 a dne 13. 11. 2014 ustanovil usnesením soudního znalce Ing. A. B. k vyhotovení písemného znaleckého posudku o ceně práva odpovídajícího věcnému břemenu spočívajícímu v právu zřídit a provozovat distribuční soustavu na části pozemku parc. č. X, k.ú. V., obec V. T. a přetínat tento

pozemek vodiči a umisťovat na něm vedení. Dne 11. 12. 2014 proběhlo ústní jednání, na kterém žalobkyně a) vyslovila nesouhlas s tím, aby byl znalecký posudek zpracován znalcem, kterého k tomu ustanovil správní orgán I. stupně, dále byl vyvlastnitelem vznesen návrh na výši náhrady za zřízení věcného břemene 144 000 Kč. Dne 20. 1. 2015 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterým byla zamítnuta žádost vyvlastnítele, a to z toho důvodu, že nebyly splněny všechny zákonné podmínky pro vyvlastnění.

Vyvlastnitel návrhem smlouvy ze dne 13. 4. 2016 navrhl uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene na pozemku, a to za jednorázovou náhradu 114 000 Kč pro obě žalobkyně (každé tedy $\frac{1}{2}$ z této částky).

F. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Věc v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný výslovně s rozhodnutím bez jednání souhlasili.

Žalobkyně předně vznesly námitky co do perfektnosti návrhu na zahájení vyvlastňovacího řízení, neboť nepovažovaly k návrhu na zahájení vyvlastňovacího řízení předložený znalecký posudek k ocenění hodnoty věcného břemene za platný a účinný dle právních předpisů.

Podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona o vyvlastnění za vyvlastnění náleží vyvlastňovanému náhrada ve výši ceny práva odpovídajícího věcnému břemenu, došlo-li k omezení vlastnického práva k pozemku nebo stavbě zřízením věcného břemene nebo došlo-li k odnětí nebo omezení práva odpovídajícího věcnému břemenu.

Podle § 10 odst. 2 zákona o vyvlastnění kromě náhrad uvedených v odstavci 1 náleží vyvlastňovanému též náhrada stěhovacích nákladů, nákladů spojených se změnou místa podnikání a dalších obdobných nákladů, které vyvlastňovaný účelně vynaloží následkem a v souvislosti s vyvlastněním.

Podle § 10 odst. 3 zákona o vyvlastnění náhrady podle odstavců 1 a 2 se stanoví takovým způsobem a v takové výši, aby odpovídaly majetkové újmě, která se u vyvlastňovaného projeví v důsledku vyvlastnění.

Žalobkyně nesouhlasily s jednorázovou cenou za vyvlastnění. Tento jejich nesouhlas byl patrný po celou dobu jednání mezi žalobkyněmi a vyvlastnitelem, kdy se odlišovaly představy stran o výši vyrovnání a o tom, zda vyvlastnitelem navrhované částky jsou částkami pro každou ze žalobkyň či pro obě dohromady (dělenou podle velikosti podílů na pozemku). Vyvlastnitel vždy v rámci jednání o uzavření dohody o zřízení věcného břemene rozlišoval cenu za věcné břemeno, cenu za umístění jednoho stožáru a cenu za ochranné pásmo, které vzniklo ze zákona. Žalobkyně v rámci celého řízení považovaly ochranné pásmo za součást

věcného břemene, a tudíž požadovaly jeho ocenění v rámci náhrady dle zákona o vyvlastnění.

K ochrannému pásmu považuje soud za nezbytné uvést následující. Ochranné pásmo elektrizační soustavy je prostor v bezprostřední blízkosti tohoto zařízení určený k zajištění jeho spolehlivého provozu a k ochraně života, zdraví a majetku osob. Ochranné pásmo vzniká dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby, nabytí účinnosti veřejnoprávní smlouvy územní rozhodnutí nahrazující nebo právními účinky územního souhlasu s umístěním stavby, pokud není podle stavebního zákona vyžadován ani jeden z těchto dokladů, potom dnem uvedení zařízení elektrizační soustavy do provozu (§ 46 odst. 1 energetického zákona). Energetický zákon současně stanoví rozsah ochranného pásma u jednotlivých vedení či zařízení. Ochranné pásmo nevzniká rozhodnutím o vyvlastnění, ale již mj. dnem nabytí právní moci územního rozhodnutí o umístění stavby. Současně náhrada za ochranné pásmo není uvedena v náhradách předpokládaných § 10 zákona o vyvlastnění. Z uvedeného vyplývá, že ve vyvlastňovacím řízení se vyvlastňovací úřad ochranným pásmem nezabývá a nezahrnuje je do svých úvah o náhradě za vyvlastnění.

K náhradě dle zákona o vyvlastnění pak nelze dospět ani přes § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, neboť toto ustanovení nelze na projednávanou věc aplikovat, když úprava § 170 stavebního zákona je úpravou přípustnosti vyvlastnění v případech, které nejsou upraveny zvláštním předpisem, takovým předpisem je pak mj. energetický zákon (srov. § 3 odst. 2 energetického zákona). Zákon o vyvlastnění pak upravuje podmínky odnětí nebo omezení vlastnického práva nebo práva odpovídajícího věcnému břemenu k pozemku nebo ke stavbě a přechod vlastnického práva nebo nabytí práva odpovídajícího věcnému břemenu k tomuto pozemku nebo stavbě pro dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.

Případná náhrada za ochranné pásmo se nemůže řešit ve vyvlastňovacím řízení, ale řeší se v civilním řízení soudním, přičemž dochází-li k omezení v obvyklém způsobu užívání nemovitosti postupem dle § 25 odst. 9 energetického zákona, popř. v případě vysoké intenzity omezení vlastnického práva ochranným pásmem, tedy zasažení samotné podstaty vlastnictví podle ustanovení čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

Za výše popsané situace pak nelze dovodit, že by k návrhu na zahájení připojený znalecký posudek 1 byl jen pro forma znaleckým posudkem, aby bylo učiněno zadost zákonu o vyvlastnění, neboť nelze přehlédnout tu skutečnost, že uvedený znalecký posudek pracoval se zjištěnou cenou (1 800 Kč), která se diametrálně neodlišovala od zjištěné ceny stanovené ve znaleckém posudku 2 (4 620 Kč). Za takové situace nelze považovat znalecký posudek 1 připojený k žádosti za natolik závadný, který by způsoboval neperfektnost návrhu na uzavření smlouvy o věcném břemenu.

Žalobkyně v žalobě namítaly, že k vyvlastnění jako k mimořádnému prostředku má být přistoupeno až v okamžiku, kdy vyvlastnitel využil všechny možnosti, jak se s vyvlastňovanými vypořádat. Pouhým zasláním návrhu na uzavření

smlouvy bez reakce na jejich požadavky nemůže vyvlastnitel dostat požadavku vyplývajícímu z ustanovení § 3 odst. 1 poslední věta zákona o vyvlastnění. Uvedenou námitku soud za důvodnou neshledává.

Podle § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyvlastnění je přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného.

Podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyvlastnění lze provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.

Podle § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.

Podle § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyvlastnění je přípustné, pokud se vyvlastniteli nepodařilo ve lhůtě 90 dnů uzavřít smlouvu o získání práv k pozemku nebo ke stavbě potřebných pro uskutečnění účelu vyvlastnění stanoveného zákonem. Lhůta k uzavření smlouvy s vyvlastňovaným počíná běžet dnem následujícím po doručení návrhu na uzavření smlouvy vyvlastňovanému.

V posuzované věci vyvlastnitel hodlá na části pozemku žalobkyň postavit vedení distribuční soustavy (viz níže uvedený výklad), tedy stavbu, která je ve veřejném zájmu [§ 3 odst. 2, § 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona] a má tak právo zřízovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy za podmínek stanovených zvláštním zákonem [§ 25 odst. 3 písm. e) energetického zákona], kterým je stavební zákon. K provedení stavby na cizím pozemku je třeba současně disponovat pravomocným územním rozhodnutím (popř. i stavebním povolením, je-li třeba dle stavebního zákona) a soukromoprávním titulem (jímž může být dohoda o zřízení věcného břemene nebo rozhodnutí o omezení vlastnického práva).

Veřejný zájem byl prokázán územním rozhodnutím i právním předpisem (§ 3 odst. 2 energetického zákona), navíc i v územním plánu obce V. T. je stavba na pozemku vedena jako veřejně prospěšná s možností vyvlastnění. Předmětný pozemek je vedený jako orná půda o výměře 19 347 m², vlastnické právo k části tohoto pozemku bylo omezeno v souladu s ustanovením energetického zákona (zřízením věcného břemene) v nezbytném rozsahu v rozloze 1 763 m² potřebném pro uskutečnění účelu vyvlastnění, uvedené omezení výrazně neohrozí žalobkyně ve využití předmětného pozemku a obecně prospěšný zájem na celkovém rozsahu rozšíření sítě elektrického vedení a lepší využitelnost elektrické energie v celé oblasti je silnější než zájem obou žalobkyň.

Od roku 2008 byly žalobkyně písemně informovány o možnosti zřízení stavby a o zřízení věcného břemene pro umístění a užívání této stavby na části jejího pozemku, bylo jim sděleno, že trasa této stavby byla schválena územním plánem

jako věcně prospěšná stavba a podle energetického zákona je stavba ve veřejném zájmu. K uzavření dohody o zřízení věcného břemene však nedošlo a to z důvodu finančních. Mezi vyvlastnitelem a žalobkyněmi probíhalo vícero jednání o uzavření dohody o zřízení věcného břemene, přičemž žalobkyně ani na jednu z dohod nepřistoupily. Vyvlastnitel předložil žalobkyním návrh smlouvy ze dne 27. 2. 2015 (se žádostí ze dne 3. 3. 2015), který však nebyl akceptován, po více jak 90 dnech vyvlastnitel podal návrh na zahájení vyvlastňovacího řízení, přičemž jeho postupu není co vytknout, neboť jednání mezi ním a žalobkyněmi nebyla úspěšná, a to pro rozdílnou představu o náhradě za věcné břemeno. Dle soudu uvedené jednání postačovalo pro podání žádosti. Skutečnost, že vyvlastnitel a žalobkyně následně dále jednali o možném smluvním vyřešení věci, nemohlo ničeho změnit na tom, že řízení bylo zahájeno a ke dni rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu k dohodě mezi žalobkyněmi a vyvlastnitelem nedošlo. Pokud se týká návrhu na vyplacení částky 250 000 Kč, pak žalobkyně b) o tomto návrhu věděla, jak se podává z e-mailové komunikace, nicméně z návrhu vyvlastnitel bylo zřejmé, že uvedená částka se vztahuje na obě žalobkyně dohromady a nikoliv na každou z nich a tudíž tvrzená připravenost žalobkyně a) k akceptaci takového návrhu za svoji stranu je bezpředmětná, neboť k uzavření smlouvy by nedošlo. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložily znalecký posudek ani nesouhlasily s vypracováním znaleckého posudku pro ocenění věcného břemene vyvlastnitelem, ustanovil vyvlastňovací úřad usnesením znalce, který provedl ocenění práva odpovídající věcnému břemeni spočívajícího v právu stavby vedení 110 kV přes pozemek ve výši 48 603 Kč představující cenu obvyklou.

Nedůvodnou shledává soud též námitky žalobkyň směřující do vztahu vyvlastňovacího řízení a územního rozhodnutí a územního plánu města Olomouce (opatření obecné povahy č. X ze dne 15. 9. 2014).

Podle § 73 odst. 2 s. ř. pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední tím není dotčeno. Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v případech stanovených zákonem v rozsahu v něm uvedeném. Pravomocné rozhodnutí o osobním stavu je závazné pro každého. Jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků.

Podle § 13 odst. 1 stavebního zákona (ve znění účinném ke dni 15. 8. 2014) obecným stavebním úřadem je

- a) ministerstvo, které je ústředním správním úřadem ve věcech stavebního řádu,
- b) krajský úřad,
- c) obecní úřad obce s rozšířenou působností,
- d) pověřený obecní úřad,
- e) městský a obecní úřad, který tuto působnost vykonával ke dni 31. prosince 2012.

Podle § 13 odst. 2 stavebního zákona (ve znění účinném ke dni 15. 8. 2014) ministerstvo vykonává působnost stavebního úřadu k vydání územního rozhodnutí u staveb souvisejících s úložišti radioaktivních odpadů obsahujících přírodní radionuklidy a u staveb náležejících k provozním celkům, jejichž součástí je jaderné

zařízení, a u staveb zařízení pro přenos elektřiny, zařízení pro přepravu plynu, pokud je územní řízení vedeno pro celou stavbu elektrického vedení nebo plynovodu, a dále u staveb zařízení pro uskladňování plynu nebo výroby elektřiny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW a více.

Podle § 93 odst. 3 stavebního zákona dobu platnosti územního rozhodnutí může stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námitky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) bod 10. energetického zákona přenosovou soustavou vzájemně propojený soubor vedení a zařízení 400 kV, 220 kV a vybraných vedení a zařízení 110 kV, uvedených v příloze Pravidel provozování přenosové soustavy, sloužící pro zajištění přenosu elektřiny pro celé území České republiky a propojení s elektrizačními soustavami sousedních států, včetně systémů měřicí, ochranné, řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky; přenosová soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.

V posuzované věci bylo územní rozhodnutí o umístění stavby vydáno s platností 2 roky ode dne nabytí právní moci, tedy do 25. 8. 2014. Před uvedeným datem (15. 8. 2014) podal vyvlastnitel žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Ze zákona tak došlo ke stavění běhu lhůty platnosti územního rozhodnutí, a to do doby pravomocného rozhodnutí o podané žádosti. Jelikož správní orgán žádosti vyhověl, počala by běžet právní mocí rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nová lhůta stanovená v rozhodnutí. Žalobkyně však podaly proti rozhodnutí o prodloužení lhůty odvolání, čímž nastal stav, že rozhodnutí o prodloužení lhůty nenabylo doposud právní moci a běh lhůty platnosti územního rozhodnutí se tak i nadále staví, jinak řečeno, územní rozhodnutí i nadále vyvolává zamýšlené účinky.

Nesprávným shledává soud též závěr žalobkyně, že žádost o prodloužení platnosti územního rozhodnutí byla podána u věcně a místně nesprávného správního orgánu. Energetický zákon vymezuje působnost ministerstva jako stavebního úřadu u konkrétních staveb s tím, že energetický zákon obsahuje výčet staveb, které tvoří přenosovou soustavu. U staveb vedení a zařízení 110 kV, je třeba, aby tyto byly uvedeny v příloze Pravidel provozování přenosové soustavy (nyní Kodexu přenosové soustavy). Jak se podává z části VII. uvedeného Kodexu (dostupného na www.ceps.cz), není zařízení Hněvotín PZ, nové vedení 110 kV vyjmenováno v Příloze č. 1 Kodexu, tudíž se nejedná o vedení (zařízení) přenosové soustavy, ale o vedení (zařízení) distribuční soustavy [§ 2 odst. 2 písm. a) bod 1. energetického zákona], tudíž Magistrát města Olomouce byl správním orgánem věcně i místně příslušným k vydání rozhodnutí o prodloužení platnosti územního rozhodnutí [§ 13 odst. 1 písm. c) stavebního zákona].

Skutečnost, že byla žalobkyněmi vznesena v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí námitka nesouladu uvedeného územního rozhodnutí s novým

územním plánem města Olomouce (opatření obecné povahy č. X ze dne 15. 9. 2014) nemá dle závěru soudu za následek vznik povinnosti vyvlastňovacího úřadu přerušit vyvlastňovací řízení, neboť pozemek se nachází v k. ú. V. a je z pohledu územního plánování regulován územním plánem obce V. T. a nikoliv územním plánem města Olomouce a případný nesoulad územního rozhodnutí o umístění stavby s novým územním plánem města Olomouce nemá vliv na rozhodování o vyvlastnění pozemku, a to za situace, kdy územní rozhodnutí ve vztahu k předmětnému pozemku je stále pravomocným a nepozbylo platnosti.

Žalobkyně namítaly rovněž sporné stanovení rozsahu věcného břemene. Ani tuto námitku soud důvodnou neshledává.

Podle § 19 odst. 2 zák. č. 344/1992 Sb., katastrální zákon (ve znění účinném ke dni 29. 1. 2013 – vypracování geometrického plánu), geometrický plán musí být ověřen, že svými náležitostmi a přesností odpovídá platným předpisům, a opatřen souhlasem katastrálního úřadu s očíslováním parcel.

Obsah a náležitosti geometrického plánu byly stanoveny v § 78 vyhl. č. 26/2007 Sb. kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (katastrální vyhláška). Ověřování a potvrzování geometrických plánů upravovaly § 79 a § 80 katastrální vyhlášky.

Ve vyvlastňovacím řízení předložený GP splňoval náležitosti požadované katastrálními předpisy platnými v době jeho vytvoření. Věcné břemeno bylo v GP vymezeno řádně, též v souladu s tehdy platnými katastrálními předpisy. Náležitostí geometrických plánů vymezujících věcné břemeno pak nebylo vyznačení ochranného pásma vedení distribuční soustavy, neboť taková ochranná pásma (§ 46 energetického zákona) se v katastru nemovitostí nevyznačovala a nevyznačují, a tudíž se nezachycují ani v geometrických plánech.

Z GP se podává, že věcné břemeno bylo vymezeno jako nepravidelný mnohoúhelník o stranách 212,72 m, 29,43 m, 37,08 m, 190,43 m a 26,12 m (kdy uvedené hodnoty představují délky mezi jednotlivými lomovými body uvedenými v GP). Mezi stranami byla výměra 7,5 m (3,75 m od osy vedení na každou stranu). Uvedený nepravidelný mnohoúhelník lze rozložit na dva lichoběžníky, z toho jeden o stranách 29,43 m, 8,97 m, 37,08 m a 7,5 m a druhý o stranách 212,72 m, 7,5 m, 190,43 m a 26,12 m, přičemž výška každého z lichoběžníků činí 7,5 m. Při dosazení uvedených hodnot do vzorce pro výpočet obsahu lichoběžníku $[S = (a+c) \cdot v / 2]$, kde a , c jsou základny a v je výška] dostaneme obsah prvního lichoběžníku zaokrouhl. 250 m² (při $a = 29,43$ m, $c = 37,08$ m a $v = 7,5$ m) a obsah druhého lichoběžníku zaokrouhl. 1 512 m² (při $a = 212,72$ m, $c = 190,43$ m a $v = 7,5$ m), tedy celkem 1 762 m², tedy výměru takřka 1.763 m², která byla základem pro výpočet ceny věcného břemene. Rozsah věcného břemene tak byl stanoven řádně, neboť jak bylo uvedeno výše, ochranné pásmo se do rozsahu věcného břemene nezapočítává.

Dále žalobkyně vznesly námitky co do znaleckého stanovení náhrady. Tyto námitky krajský soud důvodnými neshledává z následujících důvodů.

Podle § 56 s. ř. závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Usnesení se oznamuje pouze znalci. O zamýšleném ustanovení znalce, popřípadě o ustanovení znalce správní orgán vhodným způsobem účastníky vyrozumí. Správní orgán znalci uloží, aby posudek vypracoval písemně a předložil mu jej ve lhůtě, kterou současně určí. Může znalce také vyslechnout.

Podle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění náhrada se stanoví na základě znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastňovaného, nebo znaleckého posudku vyhotoveného na žádost vyvlastnitel, jestliže s tím vyvlastňovaný vyslovil souhlas. Nedošlo-li k vyhotovení znaleckého posudku na žádost vyvlastňovaného a ani vyvlastnitel, stanoví se náhrada na základě posudku znalce ustanoveného vyvlastňovacím úřadem.

Správní orgán I. stupně ustanovil ve vyvlastňovacím řízení znalce postupem dle § 20 odst. 1 věta poslední zákona o vyvlastnění, přičemž takovému postupu nelze dle krajského soudu upřít správnosti. Náhrada za vyvlastnění může být stanovena pouze na základě znaleckého posudku. Znalecký posudek může předně nechat zhotovit vyvlastňovaný. Znalecký posudek může rovněž nechat zhotovit vyvlastnitel, avšak tato možnost je vázána na souhlas vyvlastňovaného. Konečně, není-li předložen ani jeden takový znalecký posudek, nechá jej zhotovit vyvlastňovací úřad na náklady vyvlastnitel.

K samotnému ustanovení znalce v řízení považuje krajský soud za vhodné uvést, že usnesení o ustanovení znalce se oznamuje pouze znalci, účastníci řízení se o něm vhodným způsobem vyrozumí. Může se tak stát dopisem, e-mailem či jiným vhodným způsobem. Pouze ten, komu se usnesení oznamuje, může proti němu podat odvolání (§ 76 odst. 5 s. ř.). Za situace, kdy dle § 56 věty druhé s. ř. se usnesení o ustanovení znalce oznamuje pouze znalci, je to pouze ustanovený znalec, který může proti takovému usnesení podat odvolání. Ostatní účastníci řízení takovým právem nedisponují, neboť ti se o ustanovení znalce toliko vyrozumí. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně podaly proti usnesení o ustanovení znalce odvolání. Žalovaný nepochybil, pokud uvedená odvolání jako nepřipustná zamítl (§ 92 odst. 1 věta první s. ř.), aniž by se jimi věcně zabýval.

Z obsahu spisu se dále podává, že vyvlastnitel k žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení předložil znalecký posudek 1, uvedený znalecký posudek byl vyhotoven k žádosti vyvlastnitel, avšak z obsahu správního spisu se nepodává, že by s jeho vyhotovením souhlasily žalobkyně (vyvlastňované), ostatně žalobkyně proti závěrům uvedeného znaleckého posudku brojily, což vylučuje jejich souhlas s ním. Před zahájením vyvlastňovacího řízení bylo mezi vyvlastnitelem a žalobkyněmi ujednáno vyhotovení nového znaleckého posudku, který byl vyhotoven znaleckým ústavem Z. A O. - znalecký ústav, spol. s r. o., který však nebyl též žalobkyněmi akceptován. Současně se ze správního spisu nepodává, že

by žalobkyně předložily v řízení znalecký posudek k určení výše náhrady za vyvlastnění. Za takové situace správní orgán I. stupně nepochybil, pokud v řízení ustanovil znalecký ústav k vyhotovení znaleckého posudku dle § 20 zákona o vyvlastnění ke stanovení výše náhrady za vyvlastnění, což byla ostatně jeho zákonná povinnost. Na uvedeném ničeho nemohou změnit ani předchozí vypracované posudky, neboť znalecký posudek 1 a znalecký posudek vyhotovený znaleckým ústavem Z. A O. - znalecký ústav, spol. s r. o., jak již bylo uvedeno výše, nesplňovaly podmínky dané § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění a znalecký posudek znalce Ing. A. B. byl vyhotoven v jiném řízení. Samotná skutečnost, že se vyvlastnitel a vyvlastňované shodli na osobě znalce, nezavazuje správní orgán k tomu, aby právě tohoto znalce k vyhotovení znaleckého posudku dle § 20 odst. 1 zákona o vyvlastnění ustanovil, neboť nic nebránilo vyvlastniteli a vyvlastňovaným, aby předložili znalecký posudek vyhotovený znaleckým ústavem Z. A O. - znalecký ústav, spol. s r. o. ve vyvlastňovacím řízení jakožto posudek rozhodný pro stanovení náhrady za vyvlastnění, to se však nestalo.

Zadání znaleckého posudku 2 pak odpovídá předmětu vyvlastnění, tedy zřízení věcného břemene na pozemku, když při stanovení ceny obvyklé vyvlastňovaného pozemku (či jeho části) se vychází ze skutečného stavu a účelu užití ke dni podání žádosti o vyvlastnění, bez zřetele k jeho zhodnocení nebo znehodnocení v souvislosti s navrženým účelem vyvlastnění (srov. § 10 odst. 5 zákona o vyvlastnění); náhrada se stanoví podle oceňovacího předpisu účinného v době rozhodování o vyvlastnění. „Jiné“ náhrady než ty, které jsou uvedeny v ustanovení § 10 - § 14 zákona o vyvlastnění (např. náhrada, která by eventuálně vznikla, za znehodnocení zbylé části nevyvlastněných pozemků, jak žalobkyně požadují), nejsou předmětem náhrady podle zákona o vyvlastnění. Jak již soud uvedl výše, není ochranné pásmo předmětem náhrady dle zákona o vyvlastnění, tudíž ani nemohl být znaleckému ústavu zadán znalecký úkol ocenit újmu vniklou v důsledku existence ochranného pásma. Případnou újmu, kterou žalobkyně zřízením věcného břemene utrpí na pozemku, se znalecký ústav zabýval, přičemž uzavřel, že i nadále budou moci žalobkyně uvedený pozemek užívat k zemědělským účelům (dle územního plánu obce V. T. není na pozemku povolena výstavba, neboť je zařazen do plochy veřejné zeleně). Soud nemá důvodu tyto závěry jakkoliv zpochybňovat, ostatně ani ze správního spisu se nepodává, že by tyto závěry znaleckého posudku byly relevantně zpochybněny.

Žalobkyně konečně namítaly, že byly postupem správních orgánů v rámci vyvlastňovacího řízení znevýhodněny.

Z obsahu správního spisu se však taková skutečnost nepodává. Nelze opomenout tu skutečnost, že vlastnímu rozhodnutí o vyvlastnění předcházela již jednou snaha vyvlastnitelů o zahájení takového řízení ve vztahu k žalobkyním, přičemž vyvlastňovací úřad jeho první žádost zamítl z důvodu nesplnění podmínek vyvlastnění. Je tedy zřejmé, že vyvlastňovací úřad si byl vědom zákonných požadavků na vyvlastnění a práva a oprávněné zájmy žalobkyň důsledně dodržoval. Ostatně na námítky žalobkyň reagoval, tak jako se zabýval jejich návrhy na doplnění dokazování či jiných listin, přičemž tyto řádně vyhodnotil. Skutečnost, že závěry správních orgánů nebyly totožné se závěry žalobkyň, sama o sobě znevýhodnění

žalobkyň ve vyvlastňovacím řízení nezakládá. Ve vztahu k Ing. A. nelze uzavřít, že by zastupoval vyvlastňovací úřad při místním šetření, když sice byl uveden jako zástupce správního orgánu (objednatele) ve znaleckém posudku, avšak žalovaný vysvětlil, že došlo k chybě při vyhotovení znaleckého posudku, což považuje krajský soud za věrohodné. Navíc z obsahu správního spisu se nepodává, že by Ing. Gottwald byl ve správním řízení jakkoli činný v postavení zástupce vyvlastňovacího úřadu, naopak vždy jednal za zástupce vyvlastnítele. Ani tuto námitku tak soud důvodnou neshledává.

Závěr

Za situace, kdy žádný žalobní bod nesměřoval proti výši náhrady za vyvlastněné nemovitosti (a to ani argument rozdílného ocenění věcného břemene), krajský soud žalobu, jako důvodnou, zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 4. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu